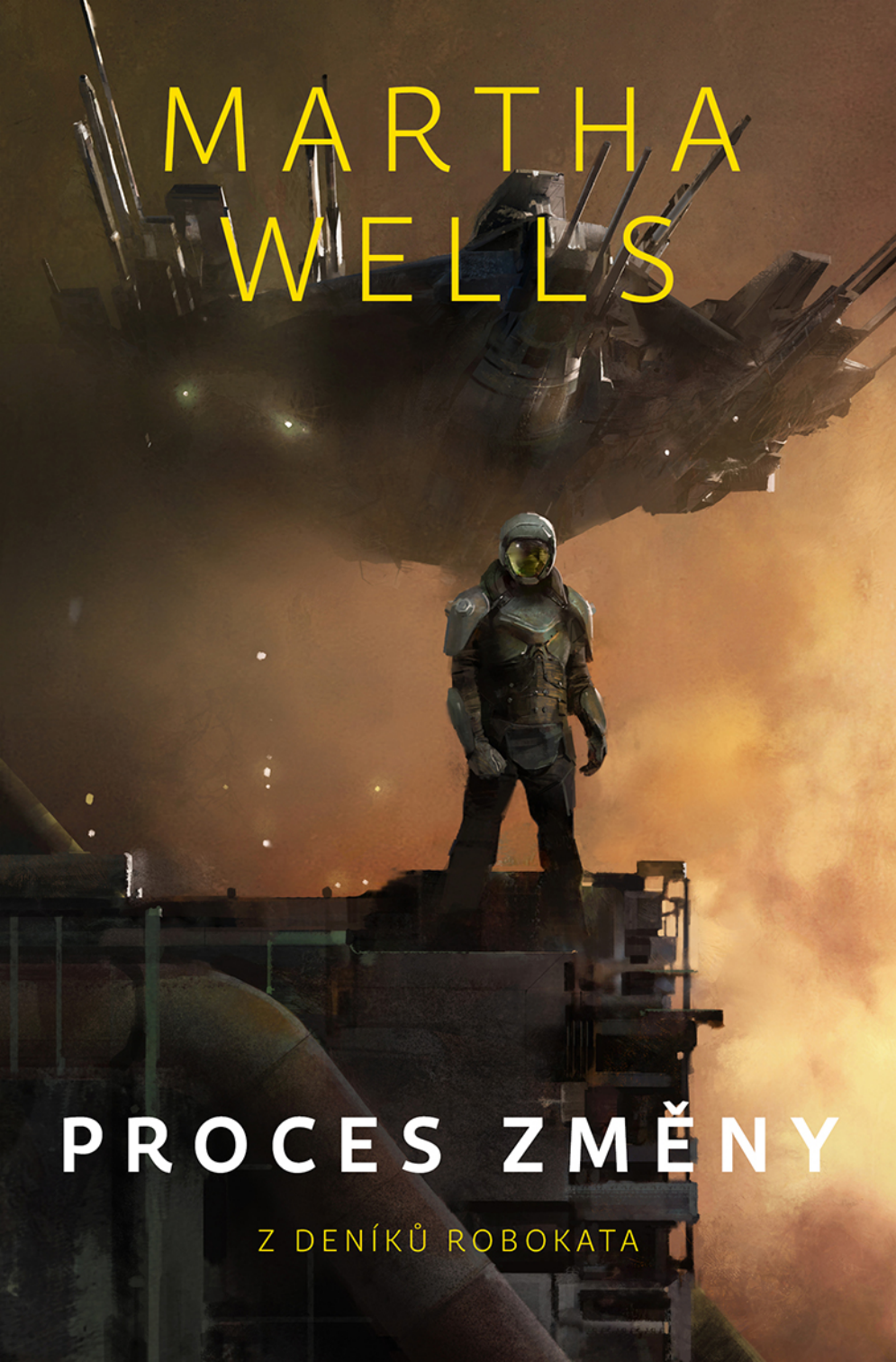

MARTHA WELLS

PROCES ZMĚNY

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS

PROCES ZMĚNY

Artificial Condition
Copyright © 2018 by Martha Wells
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2019
Cover © Jaime Jones, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-697-9 (pdf)

MARTHA WELLS

PROCES ZMĚNY

Z DENÍKŮ ROBOKATA

FOBOS

KAPITOLA

první

BEZPEČNOSTNÍ JEDNOTKY SE O ZPRÁVY NEZAJÍMAJÍ. I když se mi podařilo změnit nastavení svého řídicího centra, a získat si tak přístup k jakémukoliv informačnímu kanálu, nestaral jsem se nikdy o to, co se kde děje. Částečně i kvůli tomu, že stahováním zábavních pořadů na sebe jeden neupozorní tolik jako stahováním zpráv ze světa politiky a ekonomiky. V takovém případě se totiž pohybujete v oblasti, která se nachází až povážlivě blízko chráněným datovým pásmům. Popravdě řečeno mě ale zprávy jako takové nudily a bylo mi jedno, co si lidé navzájem provádějí – pokud jsem jim tedy v něčem šíleném nemusel sám zabránit, popřípadě po nich uklidit.

Jakmile jsem vkročil do hlavní pasáže, vyskočily mi v komunikačním přenosu nejnovější zprávy. V rychlosti jsem si je přečetl a zároveň dával pozor, abych při

procházení davem vypadal jako obyčejný vylepšený člověk, a ne jako děsivý robokat. Tím se rozumí i to, že nezpanikařím, když se na mě někdo náhodou podívá.

Naštěstí měli obyčejní i vylepšení lidé napilno a neustále si v komunikačním přenosu vyhledávali směr a odlet své další přepravní lodi.

Tři lodě pro osobní přepravu už přes červí díru dorazily a za nimi hned přistála robotem řízená nákladní loď se mnou na palubě. Prostor mezi nástupními zónami se hemžil lidmi a roboty všech možných tvarů a velikostí. Nad hlavami neustále bzučely drony a vysoko nad tím vším se na pohyblivých páslech přemísťoval náklad. Bez jasného příkazu nebylo pravděpodobné, že by drony prohledávaly oblast a snažily se zjistit přítomnost bezpečnostní jednotky. S úlevou jsem konstatoval, že jsem se prozrazení zatím vyhnul.

Sice mě z inventáře společnosti škrtli, ale pořád jsem byl jejich majetek a nacházel se na území, které korporace spravuje.

Ale i tak jsem ze sebe měl dobrý pocit. Dostal jsem se už přes druhou hlavní pasáž a to nebylo pro bezpečnostní jednotku málo. Většinou nás posílají jako náklad a do míst určených lidem se nedostaneme. Brnění jsem musel nechat v rozřazovacím středisku na stanici, ale i bez něj jsem měl pocit bezpečí; naprosto anonymní a ztracený v davu. (Ano, tohle jsem si potřeboval pořád opakovat.) Měl jsem na sobě šedé pracovní oblečení: triko s dlouhým rukávem, bundu, kalhoty a boty. Pod ním se schovávaly neorganické části. Přes rameno jsem si

PROCES ZMĚNY

přehodil batoh. V té rozmanité a barevné změti oblečení, vlasů, pletí a interfaců jsem nijak nevyčníval. Zezadu na krku šlo sice zahlédnout dataport, ale tvarem i provedením připomínal interface, tak jak byl běžně k vidění u vylepšených lidí. Kdo by si také navíc pomyslel, že si robokat bude vykračovat středem tranzitní pasáže jako jeden z mnoha lidí kolem.

Pak mi ale uprostřed zpráv vyskočil jakýsi snímek a na něm já.

Nezastavil jsem se. Mám už dostatek zkušeností, abych fyzicky nereagoval na věci, které mě překvapí či vyděsí. Možná jsem na nepatrnou chvíli změnil výraz tváře; přece jen jsem byl zvyklý nosit helmu se zatemněným sklem.

Velkým podloubím jsem se dostal k místu se spoustou restaurací a zastavil se před uličkou vedoucí do obchodní zóny. Kdyby se na mě někdo podíval, pomyslel by si, že si ve společném komunikačním přenosu projíždím nějaké stránky a vyhledávám informace.

Snímek na zpravodajském kanálu mě zachytil ve chvíli, kdy stojím ve vstupní hale hotelu a po boku mám Pin-Lee a Ratthiho. Reportér zaostřil na Pin-Lee a její odhodlaný výraz obličeje se staženým obočím. Ratthi a já, oba v šedých uniformách průzkumné Skupiny pro ochranu prostředí, jsme mizeli v pozadí. Ve zprávě u snímku k mé velké úlevě stálo, že jsem jakási osobní stráž. I tak jsem se ale připravil na nejhorší.

Huh, což bylo jméno, pod kterým jsem svoji domovskou stanici znal, poskytovala místo kancelářím společnosti

a také rozřazovacímu středisku, kde mě zpravidla uskladňovali. Ze zprávy jsem se ke svému překvapení dozvěděl, že se tomuto středisku správně říká Prostor volného obchodu. (Po každém svém návratu jsem se většinou ocitl v servisní kóji, přepravním boxu nebo v pohotovostním režimu a čekal na další práci.) Autor zprávy neopomněl zmínit, že doktorka Mensahová zakoupila bezpečnostní jednotku, které vděčila za záchranu svého života. (Očividně se jednalo o pokus vtisknout jinak smutné zpráve o vysokém počtu mrtvých trochu srdceryvného patosu.) Novináři nebyli zvyklí vidět bezpečnostní jednotku jinak než v brnění, nebo dokonce rozsekanou na kusy, pokud se situace vymkla kontrole. Naštěstí pro mě si nespojili tu zakoupenou bezpečnostní jednotku s postavou připomínající vylepšeného člověka při vstupu do hotelu s Pin-Lee a Ratthim.

Zarazilo mě ale, že se některé z našich bezpečnostních záznamů dostaly na veřejnost. Byly mezi nimi snímky, na kterých jsem procházel stanoviště skupiny Delta a postupně nalézal mrtvá těla. Publikovali dokonce i fotografie pořízené z kamer Gurathina a Pin-Lee, když po výbuchu našli Mensahovou pod mým tělem rozervaným na kusy. Rychle jsem si je všechny projel, abych se ujistil, že ani na jedné není k rozeznání můj lidský obličej.

Zbytek zprávy se zabýval tím, jak planetární společnost spolu s mateřskou společností skupiny Delta, Skupinou pro ochranu prostředí a třemi dalšími nekorporátními politickými uskupeními postupuje proti společnosti Šerosvit. Taky se tam psalo cosi o právnických tahanicích

a potyčkách mezi těmi, kteří sice při vyšetřování spolupracovali, ale teď se přeli o finanční odpovědnost, vedení soudního případu a odškodné. Nechápu, jak se v tom lidé můžou vyznat. Konkrétní popis toho, co proběhlo po vypuštění signální rakety, naštěstí chyběl. Kdyby se tedy někdo začal zajímat o to, kam se poděla ona bezpečnostní jednotka, pravděpodobně by předpokládal, že jsem zůstal s Mensahovou a ostatními. Mensahová a ostatní však věděli své.

Podíval jsem se na datum a uvědomil si, že zpráva není z nejnovějších. Pravděpodobně sem pronikla červí dírou skrz komunikační systém nějaké rychlé transportní lodi. To znamená, že na oficiálním zpravodajském kanálu vyšly touto dobou už čerstvější zprávy.

Dobrá, řekl jsem si, není možné, aby se někde poblíž nacházeli lidé s cílem vystopovat vzbouřenou bezpečnostní jednotku. Podle informací z místního informačního kanálu se zde žádná rozřazovací střediska bezpečnostních společností nenacházejí. Nasazovali mě na práci na opuštěných, neobydlených planetách tak často, až jsem si říkal, že to jinak ani být nemůže. Dokonce ani zábavní pořady a seriály neukazovaly bezpečnostní jednotky, jak hlídají kanceláře, sklady, odletové haly nebo jiné prostory ve vesmírných stanicích. A kromě toho vypadají bezpečnostní jednotky ve zprávách vždy jako obrněné, nelidské a hrůzu nahánějící stroje.

Splynul jsem opět s davem a pokračoval v cestě hlavní pasáží. Musel jsem si dát pozor na místa, kde mě mohli prohledat kvůli zbraním. Vlastně se tím pádem jednalo

o veškerá místa spojená s dopravou, včetně tramvají jezdících pasáží stále dokola. S jednou kontrolou na zbraně bych si poradil, ale vzhledem k tomu, že jich na každé zastávce bylo několik, riziko prozrazení se nutně zvyšovalo. Navíc bych se musel nabourat i do platebního systému, a to mi za to nestálo. Nezbyvalo než jít k roboty řízeným transportům pěšky, což byla docela slušná dálka. Aspoň jsem ten čas využil ke stahování nových pořadů.

Během cesty sem na tranzitní stanici jsem měl spoustu času přemýšlet, proč jsem Mensahovou opustil a o co mi vlastně jde. Víím, víím, mě samotného takové otázky zaskočily. Jenže ani já bych nedokázal strávit zbytek života létáním sem a tam a neustálým sledováním seriálů; byť to tedy zní lákavě.

Jeden plán jsem měl. Lépe řečeno měl bych, kdybych znal odpověď na jednu důležitou otázku.

Pro odpověď jsem si ale musel zajet někam jinam a shodou okolností mě tam mohly vzít dvě robotem řízené přepravní lodě. Jedna z nich se podobala té, kterou jsem přiletěl. Odlétala o něco později, což mi poskytovalo dostatek času na to, abych si s robotem promluvil a přemluvil ho, aby mě vzal s sebou. Pochopitelně bych zvládl se do systému lodi nabourat, ale dával jsem přednost mírumilovnější cestě. Přece jen mi neseděla představa, že bych takovou dobu měl strávit v přítomnosti někoho, kdo by jinak o moji společnost vůbec nestál.

Mapy i letové řády byly dostupné přes společný komunikační kanál u každého z hlavních navigačních bodů po celé stanici. Podařilo se mi tedy najít cestu do nákladové

zóny, tam si počkat na střídání směny a proklouznout až k místu, odkud se nastupovalo na vesmírné loď. Musel jsem se nabourat do systému pro kontrolu totožnosti a do dronů, které přelétávaly nad celou oblastí a zjišťovaly přítomnost zbraní. Najednou jsem ale dostal upozornění od robota střežícího vstup do komerční zóny. Neublížil jsem mu. Stačilo jen prolomit jeho zabezpečení a vymazat jakýkoli záznam o setkání se mnou.

(Byl jsem navržen tak, abych sdílel rozhraní s bezpečnostními systémy společnosti. Vlastně jsem měl být interaktivní součástí jednoho takového systému. Bezpečnostní jednotky, které hlídaly tuto stanici, sice planetární společnosti nepatřily, ale v nastavení se od nich příliš nelišily. Navíc jen málokdo byl tak paranoidní jako moje společnost, aspoň co se ochrany a sběru dat týče. Místní systém pro mě tedy nebyl ničím složitým.)

Jakmile jsem se dostal na plošinu, musel jsem být dvakrát tak opatrný. Kromě těch, kteří tu pracovali, tu nikdo jiný neměl co pohledávat. Většinu práce zastávali roboti, ale i tak jsem tu našel daleko víc lidí v uniformách a vylepšených lidí, než bych původně čekal.

U vstupu do transportní lodi, kam jsem měl sám namířeno, už postával slušný hlouček lidí. Mrknul jsem na komunikační kanál a zjistil, že došlo k nehodě u nakládacího jeřábu. Několik zainteresovaných se snažilo vyčíslit škodu a najít viníka. Pravda, mohl jsem počkat, až se to tu trochu vylidní, ale už jsem odsud chtěl zmizet. Upřímně řečeno mnou trochu otřásla ta fotka v novinách a potřeboval jsem se na chvíli uklidnit u svých seriálů

a sám před sebou předstírat, že neexistuji. K tomu jsem se ale nejdřív potřeboval dostat na uzamčený automatizovaný transport chystající se k odletu.

Znovu jsem se podíval do map a hledal další možnost. Nakonec jsem našel jednu loď připravenou v jiném doku a určenou pro soukromý, nekomerční let. Pokud bych si pospíšil, odlet bych stihl.

Podle údajů v letovém řádu se jednalo o dálkovou výzkumnou loď. Mohlo by se zdát, že pro takovou loď potřebujete posádku a že na ní najdete i nějaké pasažéry, ale podle specifikací se jednalo o loď s nákladem na palubě řízenou robotem, která letěla právě tam, kam jsem potřeboval. Rychle jsem si ve společném komunikačním kanálu projel její historii a zjistil, že patří jakési univerzitě se sídlem na jedné planetě v naší soustavě. Vzhledem k vysokým nákladům na provoz ji univerzita občas pronajímá firmám na převoz materiálu. Cesta by nám měla trvat 21 cyklů, což znamená, že si konečně užiju trochu samoty.

Bez problémů jsem se dostal z komerční zóny do soukromé. Pracoval jsem s bezpečnostními systémy už dostatečně dlouho na to, abych prošel bez povšimnutí a jakéhokoli oprávnění. Stačilo se jen vmísit mezi ostatní pasažéry a členy posádky.

Došel jsem až k rampě výzkumné lodi a pokusil se o kontakt s jejím řídicím robotem. Ozval se téměř okamžitě. I když jsem si dopředu zjistil, že půjde o automaticky řízený let, radši jsem poslal pozdrav i posádce. Odpověď nepřišla. Žádná posádka na palubě.

PROCES ZMĚNY

Znovu jsem oslovil robota, tentokrát ale s nabídkou stovek hodin seriálů, knih, hudby, a dokonce i nejnovějších zábavních pořadů posbíraných cestou sem. To vše výměnou za svezení. Představil jsem se jako svobodný robot, který se vrací ke svému lidskému opatrovníkovi. (Pojem svobodný robot trochu mate. Sice se v některých nekorporátních oblastech roboti považují za právoplatné občany, ale stále nad sebou mají opatrovníka. Konstrukty někdy zařazují do stejné kategorie jako roboty, ale někdy do kategorie smrticích zbraní. Jen pro vaši informaci: v té druhé kategorii není o co stát.)

Už to bude téměř sedm cyklů, co jsem svým vlastním pánem, a to včetně času stráveného na přepravních lodích. Teď ale hlavně potřebuji trochu klidu.

Chvíli se nic nedělo, ale pak jsem dostal kladnou odpověď a dveře se otevřely.

KAPITOLA

druhá

